ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Τὸ λουλοῦδι τῆς ἀγάπης

Σ' ἀγαπῶ κι' ἀδιάκοπα σκέπτομαι πῶς σ' ἀγαπῶ... Τάχα ἐσὺ μὲ σκέπτεσαι ὅπως σὲ σκέπτομαι ἐγώ ; Σὲ σκέπτομαι τόσο πολὺ καὶ τόσο ἐπίμονα, ὥστε ἡ χαρά μου νὰ καταντάῃ πόνος.

Ὅλες τὴς νύχτες κι' ὅλες τὴς ἡμέρες μόνο γιὰ σένα ἀναστενάζω... Τὰ νύχια τοῦ πόθου βυθίζουνται στὰ σωθικά μου καὶ τὰ παιδεύουν μὲ ἡδονὴ μαζὺ καὶ μὲ πόνο...

Ἡ θωριά σου μόνο, ποὺ τόσο ἀγαπῶ, μπορεῖ νὰ γαληνέψῃ τὴ βασανιστικὴ ἀγωνία μου. Ἄχ ! Πότε πιὰ θὰ ἰδῶ τὸν πόθο μου πραγματοποιημένο ; Πότε πιὰ ἡ ἀποθυμιὲς τῆς καρδιᾶς μου, θὰ σμίξουν μὲ τῆς καρδιᾶς σου τὴς ἀποθυμιές ;

Τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη πρέπει νὰ δέσωμε μαζὺ τὴς δυὸ καρδιές μας γιὰ πάντα... Ὦ πολυαγαπημένε μου ! Θέλω μὲ τὴν ἀγάπη μου νὰ σοῦ δώσω ἀστείρευτη χαρά... χαρὰ τόσο μεγάλη ὅσο εἶνε ἡ φτώχεια σου.

Ἔλα σιμά, καλέ μου, κάθησε ἐδῶ, πλάϊ μου... κι' ἂς μείνωμε, κι' ἂς μείνωμε ἑνωμένοι ὅλη μας τὴ ζωή. Ἔτσι τὸ λουλοῦδι τῆς Ἀγάπης θ' ἀνθίζῃ πάντα, ὡραῖο καὶ μυροβόλο...

Τὸ Λουλοῦδι τῆς Ἀγάπης εἶνε ἄνθος τοῦ Παραδείσου... θέλω νὰ στὸ προσφέρω μὲ τὰ δυό μου χέρια, ὦ καλέ μου ! Πάρ' το !... Καὶ σοῦ προσφέρω τὸ στόμα μου,τὰ χείλη μου,τὴ γλῶσσά μου...πάρ' τα δικά σου, δικά σου—κράτησέ τα γιὰ νὰ μὲ θυμᾶσαι μιὰ φορά...

Ὑποταγὴ

Ὅταν λούζεσαι στὸ ποτάμι, τὴν τρίτη μέρα τοῦ Φεγγαριοῦ, καὶ γίνεσαι ἀκόμα πειὸ ἐπιθυμητή, σὰ φορῆς τὴ ρόμπα ἐκείνη, ποὺχει τῆς σάρκας σου τὸ χρῶμα, πές μου, ὡραία μου, τρία πανεράκια ζαφορὰ σοῦ φτάνουν γιὰ νὰ βάψῃς τὸ λαιμό σου, τὰ μπράτσα σου καὶ τὸ γλυκό σου πρόσωπο ;

Καμμιὰ ἄλλη κόρη δὲν ξέρει νὰ ξελογιάζῃ ὅπως ἐσὺ τοὺς ἄνδρες. Ὅταν βγαίνῃς περίπατο ὁλομόναχη. στῶν χουρμαδιῶν τοὺς ἴσκιους,καμμιὰ δὲν ἔχει τὴς θελκτικὲς κινήσεις σου καὶ τὰ προκλητικά σου μάτια. Ὡραία καὶ δροσερὴ ὅπως εἶσαι, πρέπει νἆχῃς πολὺ περισσότερους ἐραστὲς ἀπ' ὅσες γωνιὲς βρίσκονται στὴν κάμαρά σου γιὰ νὰ τοὺς κρύψῃς.

Τὸ πρωΐ, ὅταν ἔρχωμαι νὰ σὲ ἰδῶ, κάτου ἀπ' τὴ βεράντα, γιὰ μόνη τὴν εὐχαρίστησι νὰ μιλήσω μαζύ σου,ἢ τὸ βράδυ, ὅταν τρυπώνω μέσα στὸ κοτέτσι, γιὰ μόνη τὴν εὐχαρίστησι νὰ νοιώθω πως εἶμαι κοντά σου, ἢ τὴ νύχτα ὅταν τὸ χέρι μου ζητῇ νὰ σὲ σφίξῃ μέσα ἀπὸ τὴν τρύπα τοῦ τσατμᾶ, ποῦνε ἀνοιχτὴ στὸ κρεββάτι σου κοντά, ἡ μητέρα σου μπορεῖ νὰ πῇ ὅ,τι θέλει : βρυσιές. βλαστήμιες, κατάρες.... ὅλα θὰ τὰ δεχτῶ, κι' ὅλα μὲ ὑπομονὴ θὰ τὰ ὑποφέρω.. Δὲ θὰ θυμώσω καθόλου, δὲν θὰ τῆς ἀπαντήσω, σ' τὸ ὑπόσχομαι. ὦ πολυαγαπημένη μου, μπορεῖς νἆσαι βεβαία. Μὰ σὲ ξορκίζω, μὴ μοῦ ἀρνῆσαι, μιὰ μικρούτσικη γωνιὰ γιὰ νὰ μπορέσω κι' ἐγώ, ἐπίσης, νὰ κρυφτῶ μέσα στὴν κάμαρά σου.

Οἱ κῆποι τοῦ Παραδείσου.

Παρακαλῶ, κάθε μέρα, του Παραδείσου τοὺς ἀγγέλους, νὰ μ' ἑνώσουν μαζύ σου, ὦ πολυαγαπημένη μου.

Μὰ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ ἑνωθῆς μαζύ μου, θὰ περιφρονήσω σὲ τέτοιο σημεῖο τὴν τύχη τῶν ἀγγέλων, ὥστε, ἂν ὁ θεὸς καλοῦσε τὴν ψυχή μου, δίχως τὴ δική σου, στοὺς κήπους τοῦ Παραδείσου. ἡ ψυχή μου θἄβρισκε πολὺ στενόχωρους τοῦ Παραδείσου τοὺς κήπους.

Κ. ΤΡΙΚΟΓΛΙΔΗΣ

στὴν πόρτα.

Ἡ κυρια Ζαβαρέλ.—Ἡ Μισελίνη θὰ εἶνε.

Κλαύδιος —Ἡ μικρή μου Μεσελίνη ;

Μισελίνη.—(Μπαίνοντας κατάπληκτη). Ὁ Μπαμπᾶς !

Κλαύδιος.— Φίλησέ με (Ἡ Μισελίνη πλησιάζει δειλιασμένη). Μόλις ἐγύρισα ἀπὸ τὸ ταξίδι μου.Θὰ ἔκανες προόδους στὸ πιάνο..

Μισελίνη.—Ναί... λίγο...

Κλαύδιος.—Θά σ' ἀκούσω μετὰ τὸ φαΐ.

Ἡ Μίσς.(Μπαίνοντας).—Κυρία, ἡ μοδίστρα ἔφερε τὸ φόρεμα τῆς δεσποινίδος. (Κυττάζοντας τὸν Κλαύδιο). Ἄ !

(Τὸν χαιρετάει. Ἐκεῖνος πάλι μόλις τὴν βλέπει σὰν νὰ μεταμορφώνεται. Ἡ κυρία Ζαβαρὲλ τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ἡ Μὶς βγαίνει μὲ τὴ Μισελίνη.

Ὁ Κλαύδιος (κάπως ἀφηρημένος) —Εἶνε ἡ καινούργια μίς;

Ἡ κυρία Ζαβαρέλ.—Ναί.

Κλαύδιος.—Φαίνεται πολὺ καλὸ αὐτὸ τὸ κορίτσι.

Ἡ κυρία Ζαβαρὲλ (καταλυπημένη).—Πολὺ καλό... (Σὲ λίγο). Τὸ κατάλαβα δυστυχῶς... Θὰ τὴν ἀγαπήσῃς ! Εἶνε μοιραῖο !

PIERRE VEBER

ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΗΣ "ΩΡΑΙΑΣ ΚΟΡΗΣ,,

Συνεχίζομεν καὶ σήμερον τὰς περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων ἱστορίας. Εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν σειρὰν θὰ δημοσιεύσωμεν τὴν περίεργον ἀφήγησιν τῆς κ. Τζέφερσον, ἀπὸ τὸ Πάρθ, ἡ ὁποία εἶδε κατ' ἐπανάληψιν τὸ αὐτὸ φάντασμα

— Εἶχα ξαπλώσει στὸ κρεββάτι μου νὰ κοιμηθῶ, διηγεῖται ἡ κ. Τζέφερσων, καὶ ἄπλωσα τὸ χέρι μου νὰ χαϊδέψω τὸ μικρό μου σκυλάκι ποῦ κοιμότανε πάντα πλάγι μου. Ἀντὶ ὅμως τοῦ σκύλου ἄγγισα ἕνα σῶμα παγωμένο, φρικτὰ κρύο. Ἀνησύχησα τότε καὶ κύτταξα ἔντρομη πρὸς τὸ πλευρό μου Πραγματικὰ στὴν ἄκρη τοῦ κρεββατιοῦ μου ἐστέκετο μιὰ κόρη μὲ γλυκειὰ μορφὴ καὶ γαλανὰ ὡραῖα μάτια, σωστὸς ἄγγελος ! Ἐπρόκειτο περὶ φαντάσματος, αὐτὸ τὸ ἀντελήφθην ἀμέσως ! Ἔκαμα ὅμως κουράγιο καὶ τὴν ρώτησα :

— Τί ζητᾶτε ;

Τὸ θάρρος αὐτὸ μοῦ τὸ ἔδωκε ἡ ἀγγελική της ὄψις Αὐτὴ δὲ μοῦ ἀπήντησεν ἀμέσως :

— Ἤλθα να σᾶς πῶ ὅτι τὸ παιδί σας ἔφτασε αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ Πὰρθ καὶ εἶνε ἐντελῶς καλά !

Ἀμέσως δὲ κατόπιν ἔγινε ἄφαντη.

Πράγματι δὲν μοῦ εἶπε ψέμματα. Τὸ παιδί μου εἶχε φτάσει στὸ Πὰρθ τὴν ἴδια ὥρα ποὺ μοῦ ἀνήγγειλε τὴν ἄφιξί του.

Τὸ ἴδιο φάντασμα τῆς ὡραίας κόρης παρουσιάσθηκε πάλιν ἐμπρός μου μετὰ μερικοὺς μῆνας. Μοῦ ἀνήγγειλεν ὅτι τὸ παιδί μου εἶνε ἄρρωστο. Μετὰ μερικὲς ἡμέρες ἔλαβα γράμμα τοῦ γυιοῦ μου καὶ μοῦ ἐπεβεβαίωνε τὴν ἀρρώστια του.

Τὸ ἴδιο αὐτὸ φάντασμα παρουσιάσθηκε κατὰ καιροὺς σ' ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας μου. Τὸ εἴχαμε συνηθίσει, τὸ ἐθεωρούσαμε ἀγαθοποιὸν καὶ τὸ ὠνομάζαμε ἡ «Ὡραία Κόρη» !

Ὅταν ὁ πατέρας μου ἦταν ἑτοιμοθάνατος, τὸ φάντασμα τῆς «Ὡραίας Κόρης» παρουσιάσθηκε στὴν ἀδελφή μου Μαίρη καὶ τῆς ἀνήγγειλε πὼς ὁ πατέρας θὰ πεθάνῃ στὴς 10 τὸ πρωΐ τῆς ἑπομένης. Ἔτσι δὲ καὶ ἔγινε.

Τὴν τρίτη ἡμέρα τοῦ θανάτου τοῦ πατέρα μου, ἐκαθήμεθα τὸ βράδυ καὶ συνωμιλούσαμε μὲ τὸν ἀδελφό μου τὸν Φρέδ. Οἱ ἄλλοι εἶχαν κατακληθῆ. Ἔξαφνα ἀκούσαμε τὸ πιάνο νὰ παίζῃ μόνο του.

— Μὴ πλησιάσῃς . εἶπα στὸν ἀδελφό μου κι' ἔτρεξα νὰ ξυπνήσω καὶ τὸν ἄλλον ἀδελφό μου, τὸν Κάρολο, νὰ ἰδῇ τὸ περίεργο γεγονός. Ὅταν ὅμως ὁ Κάρολος ἔφθασε στὸ δωμάτιο τοῦ πιάνου, τὸ παίξιμο ἔπαψε ἀποτόμως. Εἶμαι βεβαία πῶς καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἦτο τὸ φάντασμα τῆς «Ὡραίας Κόρης».

Τὸ φάντασμα αὐτὸ τὸ εἶδα γιὰ τελευταία φορὰ ἕνα ἀπόγευμα τοῦ μηνὸς Φεβρουαρίου. Ἐμπῆκα νὰ πάρω κάτι στὸ δωμάτιο τοῦ μακαρίτου πατρός μου, ὅταν ἀντίκρυσα ἔξαφνα τὴν «Ὡραία Κόρη» νὰ κυττάζεται στὸ καθρέφτη. Δὲν διέκρινα ὅμως τὴν μορφή της γιατὶ ἐξηφανίσθη ἀμέσως...

Αὐταὶ αἱ ἀφηγήσεις ὑπάρχουν καὶ ἄπειρες ἄλλες περὶ ἐμφανίσεως φαντασμάτων. Τὸ μυστήριον αὐτὸ οἱ ἐπιστήμονες καὶ οἱ φιλόσοφοι ἀδυνατοῦν νὰ τὸ διαφωτίσουν, δὲν δύνανται νὰ ἐξηγήσουν τί συμβαίνει. Παντως ἡμεῖς ἐπιθυμοῦντες νὰ δημοσιεύσωμεν καὶ σχετικὰς ἱστορίας φαντασμάτων ἑλληνικάς, ἐζητήσαμεν τὴν ἀποστολὴν τοιούτων, ἀληθῶν φυσικά, ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας. Ἐλπίζομεν δὲ ὅτι θ' ἀποστείλουν ἐνδιαφέροντα πράγματα. Οὕτως ἢ ἄλλως ἡμεῖς ἀρχίζομεν ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου τὴς ντόπιες αὐτὲς ἱστορίες μὲ τὸ φάντασμα τοῦ Χλωμοῦ Ἐπισκέπτου !...

Χ. Χ...

Σημ. «Μπουκέτου».—Αἱ ἀποσταλεῖσαι ἤδη ἀθρόαι ἱστορίαι φαντασμάτων ὑπὸ σοβαρῶν καὶ ἠλικιωμένων ἀναγνωστῶν μας θ' ἀρχίσουν δημοσιευόμεναι ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου.

ΟΙ ΛΥΣΑΙ ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Ἐφ' ὅσον διενεργήθη τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἡ κλήρωσις διὰ τὴν ἀπονομὴν τῶν βραβείων εἰς τοὺς λύτας τοῦ τελευταίου διαγωνισμοῦ, ἐθεωρήσαμεν περιττὸν νὰ συνεχίσωμεν τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν, ἅτινα ἀνέρχονται εἰς χιλιάδας καὶ θὰ κατελάμβανον πολύτιμον χῶρον χωρὶς λόγον. Οἱ λύται ἂς εἶνε βέβαιοι ὅτι οὐδενὸς τὸ ὄνομα παρεληφθῆ ἀπὸ την κληρωτίδα.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Λογοτεχνία» ἐξεδόθησαν τὰ ἑξῆς : Τρία ἀριστουργήματα : Καρόλοι Μπωντλαίρ ὁ «Μικρὸς Γητευτής», ἡ «Φανφαρλὸ» τοῦ Βιλιέρ Ντελίσλ-Ἀδὰμ αἱ «Σκληραὶ Ἱστορίαι» καὶ τοῦ Θωμᾶ Χάρδυ «Γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τὴ γυναῖκά του» κι' ἄλλα διηγήματα.